

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžr/138/2013
Identifikačné číslo spisu:	8012200827
Dátum vydania rozhodnutia:	12.08.2014
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8012200827.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky: O., bytom Y., zastúpená JUDr. Michalom Feciľákom, advokátom so sídlom Jesenná 8, Prešov, proti odporcovi: Okresný úrad Prešov, so sídlom Námestie mieru 3, Prešov (pôvodne Obvodný pozemkový úrad v Prešove), o preskúmanie rozhodnutí Obvodného pozemkového úradu v Prešove č.j. OPPaLH 99/92-1/S1 zo dňa 22.1.1999, OPPaLH 99/92-11/S1 zo dňa 7.4.1999 a OPPaLH 99/92-13/S1 zo dňa 14.4.1999, o odvolaniach proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/37/2012-58 zo dňa 30. apríla 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/37/2012-58 zo dňa 30. apríla 2013 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým uznesením krajský súd podľa ust. § 250d ods. 3 OSP zastavil konanie, pretože rozhodnutie odporcu už nemôžu byť predmetom preskúmania vzhľadom na uplynutie trojročnej lehoty od ich vydania. Krajský súd poukázal na ust. § 250b ods. 2 a ods. 3 OSP, a uvedenú zákonnú lehotu považoval aj za lehotu, v ktorej možno preskúmať rozhodnutie správneho orgánu na základe opravného prostriedku podľa tretej hlavy OSP. Rozhodnutia správneho orgánu boli navrhovateľke doručené na základe uznesenia krajského súdu 22.10.2012.

Proti tomuto uzneseniu boli podané tri odvolania. Jedno bolo podané navrhovateľkou, ďalšie odvolania boli podané osobami, ktoré neboli účastníkmi konania v konaní na krajskom súde, ale v odvolaniach uviedli, že boli účastníkmi v konaní pred správnym orgánom.

Podľa navrhovateľky súd postupoval v rozpore so zákonom, keď konanie zastavil s odkazom na ust. § 250d ods. 3 OSP v spojení s ust. § 250l ods. 2 OSP, pretože citované zákonné ustanovenie § 250b ods. 2 OSP sa primárne dotýka nie žaloby proti rozhodnutiu správneho orgánu, ale žaloby proti postupu správneho orgánu. Z podania navrhovateľky navyše ani nevyplýva, že by sa domáhala práv opomenutého účastníka správneho konania podľa § 250b ods. 2 OSP. Pokiaľ všeobecný súd v správnom konaní uloží rozhodnutím správneho orgánu doručiť prvostupňové správne rozhodnutie

účastníkovi konania alebo subjektu, s ktorým sa malo v správnom konaní konať ako s účastníkom, potom toto vydané administratívne rozhodnutie, hoci doručené ostatným účastníkom konania, nenadobudlo právoplatnosť. Podľa jej názoru krajský súd mal meritórne konať a rozhodnúť. Navrhovala preto, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania.

V ďalších odvolaniach okrem námietok uvedených v odvolaní navrhovateľky, namietali, že krajský súd nekonal s tými účastníkmi, ktorí boli účastníkmi v konaní na správnom orgáne, ktorého rozhodnutia sú predmetom preskúmania v tomto konaní. Postup súdu preto považuje za odmietnutie spravodlivosti a odňatie možnosti konať pred súdom. Krajský súd tak zasiahol do ich základných práv v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd. Zároveň si uplatnili trovy odvolacieho konania.

K odvolaniam sa vyjadril Obvodný pozemkový úrad v Prešove tak, že v jednej a tej istej veci bolo podaných niekoľko žalôb proti nečinnosti orgánu verejnej správy, kde sa žalobcovia, aj navrhovateľka, domáhali doručenia predmetných reštitučných rozhodnutí a tým otvorenia celej veci, pričom tieto rozhodnutia už nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť a dokonca došlo aj k ich plneniu. Podielníci, medzi ktorými bola aj právna predchodkyňa navrhovateľky, nadobudli na základe právoplatných rozhodnutí vlastníctvo k parcelám v nich uvedených a takisto požiadali Slovenský pozemkový fond o plnenie náhrady, a tá im bola zo strany štátu poskytnutá. Právny problém vidia v tom, že v tej istej veci ohľadom žalôb proti nečinnosti orgánu súd rozhodol rozdielne. Niektoré uznesenia dali správne orgánu za pravdu a žaloby zamietli. Predmetné reštitučné rozhodnutia boli už doručené spoločnému splnomocnencovi, ktorý bol určený podielníkmi vlastníacich väčšinou podielov v zmysle § 37 ods. 2 zákona č. 330/91 Zb. Preto majú za to, že súd niektorými uzneseniami, ktorými zaviazal správny orgán doručiť reštitučné rozhodnutia žalobcom vrátane navrhovateľky, nepreukázal nečinnosť správneho orgánu v zmysle § 250t ods. 1 OSP. Umožnil dvojité doručenie rozhodnutí. Navrhoval preto predmetné odvolania zamietnuť v plnom rozsahu.

II.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je potrebné zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu podľa § 221 ods. 1, písm. f/ OSP.

Zo spisu (č.l. 9, 13 a 17) vyplýva, že správne orgány konali v správnom konaní okrem navrhovateľky aj s ďalšími osobami, ako účastníkovi konania.

Podľa § 250 ods. 3 OSP účastníkmi konania sú tí, ktorí nimi sú v konaní na správnom orgáne, a správny orgán, ktorého rozhodnutie sa preskúmava.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa v danej veci nepostupoval v intenciách citovaného zákonného ustanovenia, pretože zo spisu jednoznačne vyplýva skutočnosť, že hoci opravný prostriedok proti rozhodnutiam Obvodného pozemkového úradu v Prešove podala iba navrhovateľka, účastníkmi správneho konania boli aj ďalšie osoby. Krajský súd sa mal preto zaoberať okruhom ďalších účastníkov (s ktorými správne orgány konali a ktorým aj doručovali preskúmané rozhodnutia) a mal ďalej postupovať v intenciách vyššie citovaného zákonného ustanovenia.

Pokiaľ krajský súd nekonal so všetkými účastníkmi konania, svojím postupom odňal právo na súdny proces tým účastníkom, ktorí nimi boli aj v správnom konaní a ktorým právo byť účastníkom preskúmavacieho konania zaručuje zákon v § 250m ods. 3 OSP a teda im odňal možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým

sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, vzhľadom na vyššie uvedené, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f) a ods. 2 OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Povinnosťou súdu prvého stupňa bude konať s účastníkom konania v zmysle § 250m ods. 3 OSP, a po rozhodnutí im doručiť konečné rozhodnutie vo veci.

Odvolačí súd ďalej uvádza, že nesúhlasí s odôvodnením uvedeným v napadnutom uznesení krajského súdu, a to aj vzhľadom na to, že krajský súd rozhodol o doručení rozhodnutí správneho orgánu na základe ustanovení o nečinnosti orgánu verejnej správy a nie podľa § 250b ods. 2 OSP. Krajský súd by sa mal v novom konaní zamerať na skutočnosť tvrdenú Obvodným pozemkovým úradom v Prešove a to, že predmetné rozhodnutia správneho orgánu boli už všetkým zúčastneným riadne doručené spoločnému splnomocnencovi, a následne nadobudli právoplatnosť i vykonateľnosť. Ak je toto tvrdenie pravdivé, potom bude potrebné opravný prostriedok navrhovateľky odmietnuť ako oneskorene podaný.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, pretože s poukazom na § 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 a 250l ods. 2 OSP bude povinnosťou súdu prvého stupňa rozhodnúť aj o náhrade trov odvolacieho konania v novom rozhodnutí vo veci.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.